

ת"פ 38741/09/13 - מדינת ישראל נגד י י

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 38741-09-13 מדינת ישראל נ' י
בפני כב' השופט ארז נוריאלי

המאשימה מדינת ישראל על ידי ב"כ עו"ד ליאל אהרונ

נגד

הנאשם י י על ידי ב"כ עו"ד שרון מילר

הכרעת דין

כתב האישום וגדר המחלוקת

1. נגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירת תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382 (ב) (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן - "החוק").
2. על פי האמור בכתב האישום, הנאשם והמתלוננת הינם בני זוג נשואים. ביום 21.9.13 בהיותם בביתם, פרץ ויכוח בין הנאשם למתלוננת על רקע רצונה של המתלוננת להיפרד מהנאשם. בתגובה, חנק הנאשם את המתלוננת, ולאחר מכן, דרש ממנה מידע באשר לקרנות פנסיה והשתלמות. סמוך לאחר מכן תפס באזניה, נטל כרית, הצמידה לפניה וחנק אותה למשך מספר שניות.
3. הנאשם הכחיש עובדות כתב האישום, מסר כי על רקע ויכוח בינו למתלוננת השליך כרית לכיוונה של המתלוננת אך לא תקף אותה.

פרשת התביעה

4. מטעם התביעה העידו המתלוננת ואחותה (להלן - האחות ו/או העדה).
5. בהתייחס לאירועים נושא כתב האישום, מסרה המתלוננת את הדברים הבאים:

על מערכת היחסים ביניהם והאלימות שחוותה, העידה המתלוננת ומסרה בחקירתה הראשית את הדברים הבאים:

"אני אמרתי שהייתי מטופלת במרכז לאלימות במשפחה בפ"ת. היחסים בינינו היו לא טובים והייתה אלימות במשפחה מצד של י, עוד שהיינו בחולון, זה כלל הטחות ראש בקיר, וחניקות, היה גם אלימות מינית אבל לא רציתי להצהיר את זה במשטרה, כי לא רציתי להכניס את י לבית הכלא. אבל בקיצור כל זה נמשך ונמשך ואז שנתיים לפני האירוע ביקשתי ממנו גט והוא סירב, ומאז אותה בקשה, אני הייתי מבקשת ממנו בוא נתגרש והוא היה אומר לכי לאמא שלך" (ר' עמ' 12 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 25-21).

המתלוננת תיארה את המתיחות והרקע לאירועים נושא כתב האישום:

"...אני הייתי בחדר שינה, הבנות היו במחשבים כל אחת בחדר, י גם היה במחשב, ואני שכבתי על המיטה בחדר השינה, וי נכנס והתיישב על הצד שלו, והתחיל לדבר על הבוק - הבת הייתה בת 12 אז, והייתה לנו מתיחות סביב הבוק.

ש. מה זה הבוק הזה ואיזו מתיחות נוצרה?

ת. עד כמה שידוע לי, אני לא כל כך מבינה, בוק עושים בלי תמונות של ההורים, רק הבנות, מכיוון שהבוק שעשה מכר שלנו, ואני הייתי צריכה להיות עם הבת, ולקחתי גם את מיכל בתנו הקטנה, הוא צילם גם אותי וגם את מיכל והכניס אותנו גם לבוק, יצא שיש את כל המשפחה חוץ ממנו, והוא התעצבן וזה יצר מתיחות מאד גדולה" (ר' עמ' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 3-12).

על אשר אירע לאחר מכן, לרבות תקיפתה האלימה בידי הנאשם, מסרה המתלוננת את הדברים הבאים:

"...אני אמרתי לו שנמאס לי ככה, ואני רוצה להתגרש, אני רוצה להיות חופשיה, הוא התעצבן, שהוא מתעצבן הפנים שלו משתנות כאלה, הפנים שלו אי אפשר לתאר, נהיות אדומות כאלה, הוא תפס אותי בצוואר והתחיל לחנוק אותי, ואז הוא אמר שאחרי כמה שניות הוא עזב אותי, ואמר לי שהוא מתייחס אליי בסלחנות" (ר', שם, עמ' 13 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 24-28).

וכן:

"...הוא התחיל להגיד אני צריך את הקרנות פנסיה וניירות ערך, אני אמרתי לו למה אתה צריך אני קמתי ככה, חשבתי דיר בלאק לפני דקה חנקת אותי ואין לך מה להגיד אלא לבקש קרנות פנסיה, הוא אמר לי שנפרדים צריך לחלק הכול בחצי, את כבר הסתרת את זה אצל אמא שלך, והוא (מדגימה

באמצעות שתי הידיים), מעקם לי את האוזניים והפנים שלו ככה, והוא שם לי את הכרית על הפנים, ועשה לי ככה שאני ישבתי הוא תפס לי באוזניים, אתה יודע האוזניים עד עכשיו אני זוכרת את האוזניים איך זה כואב. והכי כואב זה אתה יודע מה, הקרנות פנסיה אצלי היה בארון איפה שכל הניירות, זה מה שכואב הוא יודע איפה קרנות הפנסיה זה מה שכואב" (ר' עמ' 14 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 8-1).

העדה לא הסתירה את תחושותיה ותיארה את סערת רגשותיה:

"אני הייתי נסערת, האוזניים כאבו לי, וכבר הייתה הכרית על הפנים שלי... חנק אותי עם הכרית, קודם הוא תפס לי את האוזניים ואח"כ הוא חנק אותי עם כרית... האוזניים כאבו לי בעיקר, עם הכרית זו פעם שניה שהוא חונק אותי עם כרית, פעם שניה, פעם ראשונה הוא חנק אותי לפני יום הולדת 40" (ר' עמ' 14 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 16-23).

העדה תיארה את האירועים, בהיותה על דוכן העדים, מתוך סערת רגשות, בכי והתרגשות.

בסמוך לאחר האירוע ניגשה המתלוננת לאחותה וסיפרה לה את אשר אירע. לדבריה סיפרה לה את כל אשר אירע ויחדיו ניגשו למשטרה להגיש תלונה (ר' עמ' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 8-9).

העדה הכחישה את טענות הנאשם לפיהם זרק עליה כרית אך לא תקף אותה:

"...זה לא נכון. הוא חנק אותי, אני שכבתי על הכרית הזו, הוא הוציא אותה מהראש שלי בחוזקה, כמו שיש לו כוח, והוא חנק אותי, שם את הכרית על הראש לי ככה (מדגימה עם שתי הידיים) (ר' עמ' 15 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 16-20).

6. הסינוור חקר את המתלוננת, בין השאר, על טענותיה לאלימות קודמת וזאת במטרה להוכיח כי העובדה שנמנעה מלהתלונן ושלא נראו סימנים על גופה על ידי אחרים, פוגעים במהימנות גרסתה. המתלוננת שבה ומסרה כי לא סיפרה להוריה עד עצם היום הזה על מעשי הנאשם והדגישה כי אחותה, עדת התביעה, הייתה היחידה שבאזניה תיארה את אשר אירע (ר' עמ' 17 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 21-24).

במהלך החקירה הדגימה המתלוננת, אחות במקצועה, כיצד היכה בה הנאשם, הסבירה כיצד הסתירה החבלות אף מפני אלה העובדים אתה בבית החולים, וציינה מדוע נמנעה מלשתף את בני משפחתה ומקורביה לרבות במקום עבודתה בבית חולים, ולתאר בפניהם את מעלליו של הנאשם. לדבריה, הבושה אותה חשה מנעה ממנה לפנות לקבל עזרה (ר' עמ' 17 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 30-32, וכן עמ' 18 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 1-10).

7. הראייה המרכזית בתיק לגבי האירועים נושא כתב האישום היא כאמור, עדותה של המתלוננת אשר לטענתה חוותה את התקיפה. עדות זו, זכתה לחיזוק מפי אחותה, ששמעה ממנה בסמוך לאחר התרחשות האירועים את אשר אירע. מדובר בעדות על "אמרת קורבן אלימות" (לפי סעיף 10 לפקודת הראיות [נוסח חדש] התשל"א - 1971, (להלן - "פקודת הראיות"), אשר עומדת במבחנים של אמרה זו, לרבות תנאי "הסמיכות" של שמיעת האמרה בסמוך לעת קרות אירוע האלימות.

האחות תיארה את מצבה הנפשי של המתלוננת, ופירטה את גרסתה של המתלוננת, כפי ששמעה, סמוך לאחר התרחשות האירועים:

"...היא הגיעה נסערת מאוד, היא אמרה שהוא באופן פתאומי תקף אותה, הוא סובב לה את האוזניים ניסה לחנוק אותה בידיים ואח"כ עם כרית כשהיא שכובה על המיטה, זה קרה בחדר שינה שלהם כאשר הבנות היו בבית. היא התנגדה ודחפה אותו והוא עזב אותה, ואז היא באה אליי, היא אמרה שהיא מאד חוששת ממנו, היא סיפרה לי גם שהוא החליט להתגרש, והסיבה שהוא תקף אותה שהוא דרש ממנה דו"חות של קופות גמל ופנסיה, שזה דבר אבסורדי, כי אחותי לא אישה מסודרת בניירת וכל הניירת פזורה בבית, לדעתי זה היה טריגר לתקוף אותה להוציא את התסכול שלו עליה" (ר' עמ' 6 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 8-15).

התרשמתי כי העדה לא הגזימה, לא הפריזה בתיאוריה ולא העצימה האירוע. כך למשל, משנשאלה על סימני החבלה על גופה של המתלוננת, ענתה שלאראתה סימנים על גופה(עמ' 8 לפרוטוקול הדיון מיום 11 ינואר 2015 ש' 5-6).

במהלך עדותה תיארה העדה את המשברים שחוו בני הזוג, את חלקה ועזרתה בניסיונות למנוע הסלמה ואף התייחסה לרצונה של המתלוננת בשנים האחרונות להימנע מגירושין.

פרשת הגנה

8. הנאשם הכחיש כי תקף את המתלוננת, הכחיש כי אחז בחוזקה באזניה והכחיש שניסה לחנוק אותה באמצעות כרית.

בפתח חקירתו הראשית, ציין הנאשם הרקע לאירוע והדגיש אירוע פריצה שהתרחש בביתם ואת החשד שלו, שהתעורר סמוך לאחר אותו אירוע, כי המתלוננת מסתירה רכוש משותף לשניהם, בבית הוריה:

"זה התחיל חצי שנה לפני האירוע, הייתה לנו פריצה בבית, גנבו לנו כמעט הכל, ואחרי כמה ימים התברר שמה שלא גנבו היו אצל ההורים של אשתי, אחרי כמה ימים אחותה של אשתי שהייתה פה הזמינה אותי ואמרה שאשתי רוצה להתגרש, אני ביקשתי לעשות שלום בית, לדבר עם פסיכולוג עם מישהו, ואז התחלנו ללכת לפסיכולוג, אחרי חצי שנה הבנתי שזה לא עוזר, ובפגישה

האחרונה אצל הפסיכולוג אמרתי שאני מוכן להתגרש" (ר' שם, פרוטוקול הדיון מיום 11.01.2015 עמ' 21 וכן עמ' 23 שורות 19-20).

אשר לאירוע המפורט בעובדות כתב האישום טען הנאשם כי:

"...בבוקר בשבת שכבנו במיטה והתחלנו לדבר על דברים שהיו לנו וביקשתי ממנה לחלק את הרכוש בהתאם לחוק חצי חצי, היא אמרה שכל מה שהיה שלי גנבו והכל מה שנשאר שלה, אז התחלנו לריב, לקחתי את הכרית ככה וזרקתי, אמרתי שאני הולך לטייל... לא נגעתי בה בכלל, היינו במרחק של 10 ס"מ ולקחתי את הכרית שהיתה מתחתיי שמתי עליה, זרקתי עליה ויצאתי זה הכול. לא הפעלתי כוח" (ר' שם, פרוטוקול הדיון מיום 11.01.2015 עמ' 21 שורות 16-29).

בהודעתו במשטרה, ת/1 ציין הנאשם כי זרק את הכרית על המתלוננת בגלל הצילומים. מעיון בעדותו ובהודעתו שנמסרה במשטרה ברור כי בהיותם בביתם, התרחש אירוע בלתי שגרתי. על אשר התרחש בחדרי חדרים מסר הנאשם את הדברים הבאים:

"דיברנו לא רגיל... אם היו צעקות היו שומעים. לא היה משהו שמישהו צריך לשמוע, לא היה ריב כזה שיוצא מהבית". (ר' פר' דיון מיום 11.01.2015 עמ' 26 שורות 13-17).

וכן, ר' הודעתו במשטרה:

"...רבנו היום אני זרקתי עליה כרית, וזהו קמתי והלכתי". (ת/1 עמ' 1 שורה 3).

קביעת ממצאים ומהימנות

9. לאחר ששמעתי את העדים והתרשמתי מהם, קראתי את פרוטוקול הדיון ועיינתי במוצגים, אני קובע שהוכח בפני, מעבר לספק סביר, כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

אל מול עדותה של המתלוננת שהאירוע אכן התרחש, ניצבת עדותו של הנאשם, לפיה לא היו דברים מעולם. מנקודת ראות כמותית, אין כל מניעה לבסס הרשעה בפלילים על פי עדותו של יחיד, תהיה העבירה חמורה ככל שתהיה, והכל תלוי במשקלה ההוכחתי הסגולי של העדות היחידה.

10. בפסיקה נקבעה חובת "האזהרה העצמית" של השופט, לפיה שופט אינו רשאי לבסס הרשעה בפלילים, על פי עדות יחידה, אלא אם כן הזהיר את עצמו קודם לכן כי עדות יחידה לפניו ויש לבחון ולשקול בקפידה יתירה אם ניתן להסתפק בה, לבדה, כבסיס להרשעה. כמו כן, אין די באזהרה והחלטה חייבת להיות מלווה בהנמקה מדוע בית המשפט מעדיף גרסה אחת על גרסה אחרת (ר' י. קדמי "על הראיות", חלק ראשון, תש"ע-2009, עמ' 470 - 471). לאורו של הכלל הנ"ל, נבחן את עדותה של המתלוננת אל מול עדותו של הנאשם.

עדותה של האחות תשמש ככלי משני לבחינת מהימנות עדותם של הנאשם והמתלוננת, כאשר אני לוקח בחשבון

שהאחות יכולה להעיד רק על המעגל החיצוני של הראיות, היינו על ראיות צדדיות ולא על המעגל הפנימי של הראיות, קרי ליבת האירועים המתוארים בכתב האישום.

11. הכרעתי מתבססת, בראש ובראשונה, על עדות המתלוננת, אשר נמצאה אמינה ומהימנה בעיניי. לעדות המתלוננת נמצאו תימוכין וחיזוקים בחומר הראיות, לרבות בעדותה של אחותה, אשר אף היא הייתה מהימנה עלי, ויש בה כדי לחזק את עדות המתלוננת ולתמוך בה.

12. לא זו אף זו, עדותה של האחות אשר תיארה את מצבה הנפשי של המתלוננת כמו גם את התנהלותו של הנאשם, מהווה סיוע לעדותה של המתלוננת. עיון בעדותה של האחות מלמד כי עדותה משתלבת בעדותה של המתלוננת, הן לגבי מערכת היחסים בין המתלוננת לנאשם והן בהקשר לתיאור האירוע נושא כתב הרישום.

13. מנגד, התרשמותי מן הנאשם לא הייתה חיובית ולא נתתי אמון בדבריו. מעדויות המתלוננת ואחותה, כמו גם מעדותו של הנאשם בפניי, התגלה הנאשם כאדם נוקשה שפעל באופן אגרסיבי ובמהלך האירוע נהג באימפולסיביות ומתוך כעס שהלך והעמיק.

מחומר הראיות עולה כי הרקע למעשים האלימים נעוץ בחשדו של הנאשם לפיה המתלוננת מסתירה ממנו רכוש. כעסו של הנאשם התגבר לאחר אירוע הצילומים בו צולמו בנותיהם של בני הזוג בסדרת צילומים יחד עם המתלוננת וזאת ללא נוכחות הנאשם. סמוך לאחר פרץ האלימות הראשון, כפי שתיארה המתלוננת, בערה בו חמתו של הנאשם והוא הוסיף ופגע במתלוננת בהיותה בחדרה על מיטתה באמצעות הכרית.

התרשמתי כי הנאשם בחר שלא להיות ממוקד בעדותו באירועים נושא כתב האישום. כאשר נשאל על אותם אירועים ענה בצורה תמציתית. לעומת זאת, משנשאל על סוגיות אחרות שבינו לבינה, ובמיוחד בהקשר לסכסוכים כספיים, ענה בהרחבה לרבות בהקשר לפריצה לבית, לפגישות אצל הפסיכולוגית וכיוצ"ב.

למותר לציין שטענותיו של הנאשם בנושא זה נותרו תלויות באוויר, ללא כל ביסוס. כך, נמנע הנאשם מלהביא לעדות עדים או מסמכים מטעמו שיכולים היו לתמוך בטענותיו. לעומת זאת, משביקשה המתלוננת לתמוך טענותיה במסמכים, סירב ב"כ הנאשם, להגשתם. בהקשר זה יוער כי, טענתה החוזרת ונשנית של המתלוננת ביחס לאירועים קודמים לפיה, פנתה למרכז לאליומות במשפחה לא נסתרה וב"כ הנאשם לא חקר את המתלוננת בחקירה נגדית, לגבי טענתה זו.

14. כפי שצינתי לעיל, התרשמתי מן המתלוננת הייתה חיובית. ניכר היה כי מעמד מתן העדות הקשה עליה וכי היא נבוכה מן הסיטואציה בה היא נדרשת לספר על הדברים שעשה הנאשם, תשובותיה היו ענייניות,

היא לא ניסתה להעצים את האירועים או להגזים בתיאורם, בתשובה לשאלות הסנגור ענתה כי הנאשם אינו פוגע בילדיו (ר' למשל עמ' 17 ש' 9 ועמ' 18 ש' 16-19), היא הדגישה כי אינה רוצה שיכנס לבית סוהר, והתרשמתי מכנות דבריה. את האירועים נושא כתב האישום הקפידה המתלוננת לתאר באופן מדויק ועקבי. התרשמתי שהמתלוננת לא ששה להגיש את התלונה במשטרה נגד הנאשם, וכי עשתה כן, כמוצא אחרון ומשחששה שיחסו של הנאשם כלפיה יחמיר ויסכן אותה.

15. אמינותה של העדה לא נפגמה בחקירה הנגדית, הודעותיה במשטרה לא הוגשו על ידי ההגנה, עובדה המצביעה על כך שלא נמצאו סתירות בין דבריה בבית המשפט לדברים שמסרה במשטרה. בכל הנוגע לתיאור האירועים עדותה של המתלוננת הייתה אמינה בעיני. היא תיארה את השתלשלות האירועים בדירה תוך שימת דגש על זמן ביצועה המעשים ומקום ביצועם.

16. בפי הנאשם 3 טענות מרכזיות, שלשיטתו מצביעות על חוסר מהימנות עדותה של המתלוננת. אקדים ואומר, שאין בידי לקבלן. להלן טענותיו:

א. העדר סימני חבלה - לטענת הנאשם, תיאורי המתלוננת את מעשיו של הנאשם, עובר לאירוע ואף במהלכו אינם מתיישבים עם העובדה שלא נמצא על גופה סימני חבלה ובני משפחתה, הקרובים לה, לא ראו דבר וחצי דבר.

המתלוננת והעדה נחקרו ממושכות על ידי ב"כ הנאשם בעניין זה. הסברי המתלוננת בהקשר למיקומן של החבלות והעובדה שהיא הסתירה אותן מסביבתה, מקובלים עלי ואני קובע שאין בעובדה שהמתלוננת נחבלה ושסביבתה לא הבחינה בחבלות, כדי לפגוע במהימנותה.

ב. אני סבור, שבנסיבות תיק זה, אין בהימנעותה של המתלוננת, מלחשוף בפני בני משפחתה את התנהגותו של הנאשם, כדי לפגוע במהימנות גרסתה. המתלוננת הסבירה את רצונה להימנע מלהביא לסיומה של מערכת היחסים בינה לנאשם, להימנע מלחשוף מעשיו על רקע הנהוג והמקובל בקרב משפחתה (ר' למשל עמ' 16 ש' 3) וגרסת אחותה, שליוותה אותה משך כל השנים ותמכה בה, מחזקת טענתה זו.

ג. ההגנה טענה כי המניע למסירת התלונה קשור להליך הגירושין ומטרתו להשיג הישגים בהליך האזרחי. אני דוחה טענה זו.

אני מקבל את דברי המתלוננת ואחותה, לפיהם נמנעה המתלוננת משך תקופה ארוכה להתלונן במשטרה נגד הנאשם על מעשיו מתוך מטרה להימנע מעימות עם הנאשם ורצון שלא להסלים את הסכסוך שלמרבה הצער, הלך והעמיק. אני מקבל את הסבריה של המתלוננת לפיהם, בסופו של יום,

אזרה היא עוז, והתלוננה נגד הנאשם במשטרה, לאחר שהאחרון פגע בה, בכבודה ובגופה ומאחר שחששה שמא ישוב ויפגע בה. יוער כי, על אף טענתו של הנאשם ששורשיו של הסכסוך בינו למתלוננת, נעוצים ב"הסתרת" רכושם של בני הזוג על ידי המתלוננת, לאחר אירוע הפריצה לביתם, נמנע הסנגור מלחקור את המתלוננת בהקשר לטענה זו, על כל המשתמע מכך.

פן משפטי

17. אני קובע כי היסוד העובדתי והיסוד הנפשי של עבירת התקיפה התקיימו: הנאשם אחז בחוזקה בצווארה של המתלוננת, ללא הסכמתה, אחז בחזקה באזניה והניח למשך מספר שניות כרית על פניה - ובכך תקף אותה, כהגדרת המושג "תקיפה" שבסעיף 378 לחוק העונשין ("המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה").

18. לעניין היסוד הנפשי, הרי שמדובר בעבירת התנהגות והנאשם, בעת מעשה, היה מודע לרכיבים העובדתיים והנסיבתיים של העבירה.

19. על כן, ביחס לאירוע זה, התגבשו יסודותיהם של עבירות תקיפת בן זוג ואיומים.

סוף דבר

20. אני מרשיע את הנאשם בעבירה של תקיפת בת זוג בנסיבות מחמירות, עבירה לפי סעיף 379 + 382 (ב) (1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ניתנה היום, ו' שבט תשע"ה, 26 ינואר 2015, במעמד הצדדים.